

uppgick taxeringsvärdet 1891 (den sista uppgift, jag för tillfället är i besittning af) för jordbruksfastighet å Sala stads mark till icke mindre än 1,644,900 kronor.

Att en snar rättelse häri är af nöden, torde för alla vara klart, då förhållandet blir påpekadt.

Ett sextiotial jordegare å Sala stads mark har i en skrifvelse till mig framhållit nu af mig här ofvan påpekade origtiga förhållande, samt anhållit, det jag hos innevarande års Riksdag ville väcka motion i syfte att vinna rättelse häri.

Inseende det berättigade i deras önskan, tager jag mig härmed friheten att, jemte bifogande af ofvannämnda skrifvelse, hos Riksdagen vördsamast föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta, att sådan förändring må vidtagas eller sådant tillägg göras i kongl. förordningen om kommunalstyrelse i stad den 21 mars 1862, att jordbruksfastighet, som genom den nya bevillningsstadgan af den 3 juni 1892 fått dubbel bevillning mot förut, ej måtte utgöra högre kommunal-skatt än efter halfva bevillningsbeloppet.

Stockholm den 24 januari 1896.

Adolf Ericson.

N:o 61.

Af herr **A. Ericson** i Ransta, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående statsverkets tillstånd och behof.

I Kongl. Maj:ts nådiga proposition till innevarande års Riksdag angående statsverkets tillstånd och behof begär Kongl. Maj:t, det Riksdagen för år 1897 måtte, i likhet med föregående år, anvisa 10,000 kronor att efter Kongl. Maj:ts bepröfvande användas till understöd af högst 250

kronor åt sådana äldre behöfvande folkskolelärare, hvilka oförvitligen skött sin tjänst, men derifrån erhållit afsked före år 1867.

Under förlidet år utdelade Kongl. Maj:t af då anvisade belopp till 22 f. d. lärare 250 kronor till hvardera och till ytterligare 22 stycken 200 kronor likaledes till hvar, eller tillsammans 9,900 kronor.

Detta understöd emottages säkert med mycken tacksamhet, och så länge dessa gamla lärare ännu kunnat genom eget arbete något bidraga till sitt uppehälle, har det varit möjligt för dem att utan anlitande af allmänna fattigvården draga sig fram, men betänker man, att här är fråga om lärare, som för cirka 30 år sedan lemnade sina platser, torde man finna, att de numera ej kunna ega förmåga att genom eget arbete bidraga till sitt underhåll.

Det understöd 200 till 250 kronor, som lemnats dem i årligt understöd, är numera väl litet att bereda dem ett någorlunda nödtorftigt uppehälle i deras sena ålderdom, hvarför jag vill föreslå en förhöjning i understödsbeloppet med minst 100 kronor till en hvar.

Ehuru dessa gamla lärare ej egde de kunskaper, som nutidens lärare äro i besittning af, och ej kunde komma till det resultat, nutidens undervisning uppnår, så böra vi betänka, under hvilka ogynsamma förhållanden de arbetade och hvilken ringa lön (8 tunnor spanmål och 80 kronor kontant) de för sitt mödosamma arbete erhöilo. De voro dock banbrytare på folkskolans område, och synes det mig vara vår skyldighet tillse, att de erhålla en så pass nödtorftig försörjning på sin ålderdom, att de ej behöfva lida nöd.

Jag tager mig därför friheten vördsammast föreslå,

det Riksdagen till förenämnda ändamål å allmänna indragningsstaten måtte för 1897 anvisa ett anslag af 14,500 kronor, att enligt de närmare bestämmelser, Kongl. Maj:t kan finna godt meddela, användas till understöd af högst 400 kronor åt sådana äldre behöfvande folkskolelärare, hvilka oförvitligen skött sin tjänst, men derifrån erhållit afsked före år 1867.

Stockholm den 24 januari 1896.

Adolf Ericson.

Häri instämma:

L. P. Mallmin. Carl Rydberg.